

Sygn. akt VI Ga 246/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Anna Harmata (spr)

Protokolant: Barbara Ćwiok

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: E. S.

przeciwko: Bank (...) SA w W.

o zwolnienie zajętej ruchomości spod egzekucji

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w K. V Wydziału Gospodarczego z dnia 15 marca 2016 r.,
sygn. akt V GC 291/14

I. oddała apelację,

II. zasądza od powoda E. S. na rzecz pozwanego Bank (...) SA w W. kwotę 1.200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych)
tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Renata Bober SSO Andrzej Borucki SSO Anna Harmata

Sygn. akt **VI Ga 246/16**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 listopada 2016 r.

Powód E. S. wniósł o zwolnienie spod egzekucji samochodu V (...) nr rej. (...), zajętego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. w dniu 23 lutego 2011 r.

Na uzasadnienie swojego żądania podał, iż w dniu 10 kwietnia 2013r. nabył w dobrej wierze w/w samochód, dopełniając przy zakupie należytej staranności. Dowód rejestracyjny nie zawierał żadnych adnotacji, a sprzedający złożył oświadczenie, że samochód nie jest przedmiotem zastawu. W dniu 23 października 2013 r. powód sprzedał samochód M. J., który podczas próby przerejestrowania samochodu dowiedział się, że samochód jest przedmiotem zastawu bankowego. Wobec powyższego powód zmuszony był zwrócić nabywcy pieniądze i przyjąć zwrot samochodu.

Na rozprawie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, iż powód nie zachował terminu z art. 841 § 3 k.p.c., gdyż o tym, że samochód jest przedmiotem zastawu bankowego dowiedział się w dniu 30 października 2013 r., natomiast powództwo wniósł w grudniu 2013 r.

W odpowiedzi powód wskazał, iż o wadzie prawnej pojazdu dowiedział się w listopadzie, z treści pisma komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w B..

Wyrokiem z dnia 15 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w K. oddalił powództwo.

W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, iż powództwo nie może zostać uwzględnione, gdyż powód nie zachował terminu do jego wniesienia. Zgodnie z przepisem art. 841 § 3 k.p.c. powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa. Powód sam wskazał, iż pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. z dnia 21 listopada 2013 r. otrzymał w dniu 25 listopada 2013 r. W piśmie tym został pouczony o terminie miesięcznym do wniesienia powództwa. Tymczasem pozew do Sądu Rejonowego w K. powód wniósł w dniu 18 grudnia 2013 r., lecz pozew ten został zwrócony prawomocnym zarządzeniem z dnia 19 marca 2014 r. i nie wywołuje on żadnych skutków prawnych (art. 130 § 2 k.p.c.). Za datę wniesienia pozwu w niniejszej sprawie można uznać dopiero datę wniesienia pisma z dnia 15 maja 2014 r. wnioskującego o wpisanie sprawy pod nowy numer sygnatury. Stąd powód nie dochował miesięcznego terminu do wytoczenia powództwa, a termin ten nosi charakter materialnoprawny i nie podlega przywróceniu.

Od powyższego wyroku powód wniósł apelację, zaskarżając wyrok ten w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa. Powód zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 233 § 1 i 2 k.p.c. oraz 841 § 3 k.p.c.. Powód zarzucił brak jakichkolwiek ustaleń w zakresie prawidłowości wniesienia powództwa w terminie, nie uwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda na rozprawie tj. dowodu z akt Sądu Rejonowego w B. VII Wydziału Zamiejscowego w K. sygn. akt VII C 58/14, brak przeprowadzenia dowodów z pism pozwanego i Komornika Sądu Rejonowego w B., a nadto błędne postępowania proceduralne, prowadzenie w tym samym Sądzie dwóch tożsamyh postępowań, w tym jednego wszczętego na mocy pisma, które miało być uzupełnieniem braków pozwu, co spowodowało dualizm postępowania, zdezorientowanie powoda o jaką procedurę chodzi i w tym znaczeniu ograniczenie prawa powoda do rzetelnego rozpoznania sprawy i pozbawienia możliwości obrony swych praw, jak również jednoczesnego toczenia się dwóch spraw.

Na rozprawie apelacyjnej pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy poczynił w sprawie wystarczające ustalenia faktyczne, na ich podstawie wywodząc właściwe wnioski w zakresie oceny terminowości wniesionego powództwa.

Stosownie do treści art. 841 § 3 k.p.c. powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. W powołanej normie prawnej ustawodawca ograniczył zatem czasowo możliwość skorzystania z uprawnienia zmierzającego do ochrony prawa naruszonego w wyniku skierowania do niego egzekucji. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 lipca 2007 r., sygn. akt III CZP 57/07 miesięczny termin z art. 841 § 3 k.p.c. ma charakter materialny (prekluzyjny), a nie procesowy i nie podlega przywróceniu. Wspomniany termin jest bowiem jedną z przesłanek skuteczności zgłoszonego przez osobę trzecią żądania zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji. Wobec zastosowanej konstrukcji prawnej zbadanie kwestii formalnej związanej z zachowaniem terminu wyprzedza merytoryczną ocenę żądania i następuje z urzędu, a nie na zarzut strony pozwanej. Wynika to z faktu, że wniesienie powództwa ekscydencyjnego po jego upływie stanowi podstawę oddalenia powództwa, bez potrzeby oceny jego merytorycznej zasadności.

Jak więc wynika z powyższego Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności obowiązany był do zbadania terminowości wniesionego powództwa i to uczynił, zasadnie przyjmując niedochowanie terminu przewidzianego treścią art. 841§ 3 k.p.c Sąd ten podał, iż datą, którą powód sam wskazał jako datę w której dowiedział się o zajęciu przedmiotowego pojazdu była data 25 listopada 2013 r. w której to otrzymał od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. pismo z informacją o zajęciu przedmiotowego samochodu. Analiza akt sprawy wskazuje, iż pozew wniesiony w dniu 18 grudnia 2013 r. podlegał zwrotowi zarządzeniem z dnia 19 marca 2014 r. w trybie art. 130 § 2 k.p.c. Odpis niniejszego zarządzenia został przesłany przez Sąd na adres wskazany przez powoda w pozwie i wprawdzie przez niego nie podjęty, ale wobec dwukrotnej awizacji, złożony do akt ze skutkiem doręczenia na dzień 22 kwietnia 2014r. - na zasadzie art. 139 § 1 kpc. Zarządzenie z dnia 19 marca 2014r. o zwrocie pozwu nie zostało zaskarżone. Podnoszona na obecnym etapie argumentacja powoda co do braku podstaw dla zwrotu pozwu winna stanowić przedmiot zażalenia na powyższe zarządzenie, zażalenie takie nie zostało jednak przez powoda złożone. Wręcz przeciwnie, pismem datowanym 15 maja 2014r. (nadanym na pocztę w dniu 16 maja 2014r.) powód wniósł o wpisanie sprawy pod nowy numer, z uwagi na to, że pozew w sprawie o sygn. akt V GC 356/13 został zwrócony. Wprawdzie wskazał w tym piśmie, iż przesyłka nie została mu doręczona, w tym czasie przebywał za granicą, a przesyłki nie można było odebrać z powodu braku awiza, jednak twierdzenia te były gołosłowne, pozostawały w sprzeczności z dokonaną przez doręczyciela adnotacją na korespondencji w zakresie faktu i dat awizacji, ponadto powód nie zgłosił żadnych wniosków proceduralnych w tym zakresie, poza właśnie wpisaniem sprawy pod nową sygnaturę.

Zgodnie z art. 130 § 2 k.p.c. pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma do sądu. Zatem po prawomocnym zwrocie pozwu wpisanie sprawy pod nowy numer w oparciu o pierwotnie złożony pozew inicjuje nowy proces formalnie nie związany z wcześniej toczącym się postępowaniem. Zasadnie zatem uznał Sąd Rejonowy za datę wniesienia pozwu uznał datę wniesienia pisma powoda z dnia 15 maja 2014 r. z wnioskiem o wpisanie sprawy pod nowy numer.

Istotnie, co Sąd Okręgowy ustalił na podstawie akt sprawy Sądu Rejonowego w B. sygn. akt I C 23/15 odpis pozwu złożony przez powoda w dniu 11.02.2014r. potraktowano jako nowy pozew, inicjujący odrębną sprawę, którą przekazano wówczas do VII Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w B.. Postępowanie to jednak wbrew zarzutom apelacji zakończyło się postanowieniem Sądu Okręgowego w K. poprzez umorzenie na zasadzie art. 355 par. 1 kpc (I Cz 156/16).

Analizując tok niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Rzeszowie rozpoznając apelację nie znalazł również podstaw dla stwierdzenia pozbawienia pozwanego możliwości obrony jego praw. Powód brał czynny udział w niniejszym postępowaniu, a w kontekście zarzutu apelacji należy dodać iż również w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w B. (uprzednio Wydziałem Zamiejscowym SR w K. z siedzibą w B.).

Zważywszy na powyższe dzielając stanowisko Sądu Rejonowego co do przekroczenia terminu wynikającego z art. 841 § 3 k.p.c. orzeczono jak w pkt I wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 391 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 i § 10 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, obciążając powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w II instancji jako przegrywającego postępowanie.